Actualități sovietice

SERBIND MĂREAȚA ANIVERSARE

Moscova (Agerpres). — TASS transmite:

Zeci de mii de sportivi din Moscova au participat la 29 mai la concursurile desfășurate în Capitala Uniunii Sovietice în cinstea aniversării a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia.

Numeroși amatori de sport s-au adunat în acea zi în tribunele stadionului Dinamo. Deasupra tribunelor fluturau drapele roșii ale U.R.S.S., R.S.F.S. Rusă și R.S.S. Ucraineană și panouri uriașe pe care erau înscrise datele istorice „1654—1954". Aici se desfășurau întrecerile celor mai buni atleți din Capitala U.R.S.S. Printre ei se găseau recordmani mondiali, campioni unionali și campioni ai orașului Moscova.

In proba de stafetă 4 x 100 m. băieți și fete victoria a revenit atleților asociației „Dinamo". Echipa feminină în care a concurat și recordmana mondială Alexandra Ciudina a obținut timpul de 48"9/10, iar echipa masculină a asociației „Dinamo" din care a făcut parte cunoscutul sprinter Vladimir Suharev a stabilit un nou record al orașului Moscova cu rezultatul de 42" 1/10.

Cu un mare interes a fost urmărită proba feminină de ștafetă 3 x 800 m. în care sportivele sovietice dețin recordul mondial. O luptă foarte strînsă s-a dat între sportivele asociațiilor TDSA, Dinamo și Medik. In ultimul schimb în frunte se găsea reprezentanta asociației TDSA, recordmana mondială în proba de 800 m. plat Nina Otkolenko, dar pe ultimii 400 m. ea a fost întrecută de Anghelina Komarova (Medik), participantă la crosul ziarului „l'Humanité" desfășurat anul acesta. Totuși cu 20 m. înainte de sosire, Otkolenko sprintează puternic și rupe prima firul alb. Echipa TDSA a obținut timpul de 6'36"2/10.

După terminarea întrecerilor la atletism, pe stadion s-au disputat jocurile finale pentru „Cupa Moscovei" la volei. Intîlnirea dintre echipele de băieți ale asociațiilor „Dinamo" și TDSA din care au făcut parte mulți jucători din echipa selecționată a țării, campioană mondială, a fost cîștigată de voleibaliștii de la TDSA cu scorul de 3-1. In grupa feminină, cupa a fost cîștigată de reprezentantele asociației „Dinamo" care au întrecut în finală pe sportivele asociației „Lokomotiv".

Pe velodrom au avut loc întrecerile celor mai buni cicliști. Un rezultat excelent a obținut campionul unional, maestrul sportului Rostislav Vargaskin. El a realizat în proba de viteză (200 m.) timpul de 11"6/10. Această performanță întrece cu 3 zecimi de secundă recordul unional care îi aparținea tot lui Vargaskin.

12 ani de luptă pentru o secundă

De-a lungul firelor fără de sfîrșit ale telefoanelor și telegrafelor care leagă orașe, țări și continente, pe calea nevăzută a undelor radiofonice a pornit duminică din Paris știrea unei noi și strălucite biruințe atletice: maestrul emerit al sportului cehoslovac, atletul Emil Zatopek a doborît recordul mondial pe clasica distanță a celor 5000 metri.

Duminică la Paris, Emil Zatopek a întrecut cu o secundă performanța lui Gunder Hägg (13:58,2), cea care de doisprezece ani trona pe tabela recordurilor mondiale, arătîndu-se a fi, pentru multă vreme, inaccesibilă specialiștilor celor douăsprezece ture și jumătate de stadion. Recordul lui Hägg devenise aproape o obsesie pentru fiecare alergător de 5000 m. care consultînd specialiștii curselor de fond își propunea grafice dintre cele mai variate la capătul cărora cronometrele trebuiau să marcheze mult disputatul record. Se spunea, de pildă, că recordul lui Hägg nu poate cădea decît la picioarele unui fondist de regularitate cum este Schade sau Reiff. Din contra, alții susțineau că noua performanță record va aparține aceluia care va reuși să întreacă timpul marcat de Hägg în finișul cursei. Ei întrezăreau pe noul recordman în persoana unui fondist cum ar fi Wooderson, Kovacs, sau belgianul Herman, care se impusese ca autoritate prin rezultatele sale de la 3000 m.

Despre Emil Zatopek specialiștii ezitau să-și dea părerea. Recunoscînd desigur valoarea excepționalului alergător, ei presupuneau totuși că nu ar avea suficientă viteză pentru ritmul necesar unei curse record și... pe 5000 m., așa cum are englezul Chaleway, care aleargă suta de metri în 11,0 sec. Timpurile cele mai bune ale lui Zatopek (14;03,0) realizate în 1950 și 1953 erau considerate ca maximul posibilităților sale pe această distanță.

Spre deosebire de trecut, în ultimii doi ani, numărul alergătorilor de mare clasă pe 5000 m. s-a înmulțit mereu. Consecință firească: fiecare cursă în care se întîlneau 2-3 pretendenți la supremația mondială, se solda cu rezultate de o valoare excepțională. Anul trecut începutul l-a făcut Anufriev. Pe stadionul Dinamo din Moscova el a fost poate cel mai aproape de țelul atîtor strădanii și eforturi, fiind al doilea atlet în lume care a coborît sub 14 minute.

Dar, pînă la record, i-au mai lipsit totuși 0,6 sec.

Multă vîlvă a produs tactica de alergare a compatriotului său Vladimir Kuț. In fiecare cursă el impunea de la început un ritm extraordinar de rapid, ceea ce i-a permis ca atît la București, în timpul Festivalului cît și la Moscova, Budapesta, Oslo sau Stockholm să alerge 4000 m. sub graficul lui Hägg. Finișul însă nu i-a permis să fie el noul recordman, mai mult chiar, la Bucureștii și Budapesta, Zatopek și respectiv Kovacs l-au întrecut pe ultimii metri.

Emil Zatopek în timpul unei curse

Multe speranțe s-au pus anul trecut în maghiarul Kovacs și în englezul Pirie. In jurul celui de al doilea s-a făcut mult tam-tam, mai ales cînd Waldemar Gerschler (fostul antrenor al lui Harbig) a început să-i dirijeze pregătirile și cînd Pirie a declarat (fără să facă exces de modestie) că el se simte capabil să coboare în acest an sub 13:50,0.

Trebuie adăogat la acest scurt istoric al luptei pentru record, că Zatopek, deși nu deținea cel mai bun timp mondial în 1953, a fost singurul atlet neînvins pe această distanță din iulie 1952 și pînă acum.

Toți eram unanimi în a crede că cursa record la 5000 m. va fi legată de întrecerea finală a probei din cadrul campionatelor europene de atletism din august 1954. Prea era mare numărul atleților cu valoare definitiv consacrată, anunțați pentru Berna, ca recordul lui Hägg să poată rezista și acestei coaliții atît de formidabile. Dar toate calculele au fost răsturnate de același Emil Zatopek, omul care a sfidat pronosticurile și limitele, pînă la el inaccesibile, care a cîștigat la Olimpiadă trei medalii de aur în probele de fond, care a stabilit recorduri ale lumii exact atunci cînd unii sceptici afirmau că... este terminat.

Nu poți rămîne decît încîntat în fața realizărilor acestui alergător minunat care cumulează din plin calitățile atletului perfect: talent, posibilități fizice, putere de muncă, dragoste de patrie, voință de fier.

Pe stadionul Colombes din Paris, Zatopek a stabilit recordul mondial alergînd nu într-o companie valoroasă, ci am putea spune, de unul singur. Adversari i-au fost fondiști de o valoare modestă, care n-au putut să-l ajute nici un moment în lupta sa cu secundele, așa că Zatopek a avut de înfruntat doar metrii și acele cronometrului.

La Paris, Zatopek a pornit mai încet decît plecase Hägg în 1942 la Göteborg. Față de 2:38,0 ale lui Hägg, el a reușit pe prima mie de metri 2:47,1. Deci, cu 9,1 sec. mai slab. A doua mie de metri, parcursă de Hägg în 2:48,0, a fost acoperită de Zatopek în 2:47,6 care reduce puțin din diferența de timp. La 3000 m. graficul lui Zatopek arată 8:22,4 (al treilea kilometru 2:48,7) față de 8:17,0 (2:51,0) cît alergase Hägg. După 4 km. Zatopek mai era încă cu aproape 4 sec. în urma recordului: 11:13,4 (al patrulea km. 2:50,0) comparativ cu 11:09,0 (2:52,0). Victoria finală a fost decisă pe ultimul kilometru. Zatopek a alergat cei 1000 m. care-l despărțeau de sosire în 2:43,8 deci cu 5,4 sec. mai bine decît Hägg (2:49,2). Cînd pieptul său rupea primul firul sosirii, cronometrele consemnau noul record mondial cu timpul de 13:57,2.

Și astfel, după ce mai bine de o jumătate de veac alergătorii nordici au deținut recordul pe 5000 m., la 30 mai 1954 acesta a trecut în patrimoniul sportivilor cehoslovaci.

Lupta nu se încheie fără îndoială aici. Mai mult chiar, după ce Zatopek a arătat că doborîrea recordului lui Hägg nu este de domeniul fanteziei, disputa pentru un timp mai bun, capătă suflu nou și puternic. Duelul marilor fondiști continuă. Poate la Berna, poate chiar mai devreme, un rezultat superior celui realizat de Zatopek la Paris îi va lua locul. Căci, nelimitate sînt posibilitățile omului...

VALERIU CHIOSE
ROMEO VILARA

Numai fapte

UN ARBITRU... COSTISITOR

Nu e multă vreme de cînd în capitala Mexicului, Mexico-City, au avut loc tradiționalele jocuri sportive ale țărilor Americii centrale și din jurul mării Caraibelor.

In centrul atenției acestor jocuri s-au situat ca totdeauna întrecerile baschetbaliștilor. Și, nici de data aceasta „tradiția" nu a fost desmințită.

Sorții au hotărît ca primele echipe care urmau să iasă pe terenul de joc să fie reprezentativele Mexicului și statului Panama. Ca arbitru a fost desemnat americanul Tex Morgan. De aici au început toate neînțelegerile. Baschetbaliștii din Panama aflînd numele celui care urma să conducă jocul au refuzat net să-l accepte. Drept motiv principal ei dădeau faptul că Morgan a locuit mult timp la Mexico și, în consecință, nu ar fi putut presta un arbitraj obiectiv.

Organizatorii întrecerilor au refuzat să dea curs cererii sportivilor din Panama. Aceștia, la rîndul lor, au refuzat să iasă pe teren. In timpul parlamentărilor lungi și lipsite de rezultat, publicul a început să dea semne vădite de enervare. In cele din urmă, cînd limitele răbdării au fost întrecute, a început scandalul. Geamurile au fost făcute țăndări, au fost rupte bănci și scaune, iar unii au încercat să dea foc sălii. Cînd s-a văzut că organizatorii nu vor putea stăpîni furia publicului, s-a cerut ajutoare polițienești, au fost chemați pompieri și soldați. In acțiune au intrat obișnuitele bastoane de cauciuc, petardele și grenadele cu gaze lacrimogene. Dar nici asta nu a ajutat. Atunci soldații au început să tragă focuri în aer. Și abia atunci spectatorii au putut fi risipiți. Dar în acel moment sala era grav deteriorată, aproape distrusă. După cum a scris revista „News Week", pagubele se ridică la o sumă foarte mare.

Cum s-ar spune, arbitrul a costat scump pe organizatori.

„PRINZ" AMERICAN

Una dintre cele mai mari realizări sportive din ultimii ani a fost fără îndoială ascensiunea pe cel mai înalt pisc al lumii, vîrful Everest. Ea a fost efectuată cu un an în urmă de un grup de alpiniști englezi și indieni. Pe vîrful cel mai de sus au reușit să se cațere numai doi din participanții la ascensiunea record: englezul Edmund Hillary și călăuza expediției, localnicul Tensing Norki.

Curajul alpiniștilor, care au cucerit Everestul, a provocat admirația lumii întregi. Intr-un mod original s-a reflectat aceasta în societatea „înaltă" americană. Tensing Norki a fost invitat în Statele Unite la... un prînz oferit de „Clubul de călătorii și expediții".

Sosirea lui Norki în S.U.A. a fost folosită în presă drept prilej de reclamă zgomotoasă și desănțată. Ziarele nu făceau economie de culori în a prezenta pe Norki drept un „sălbatic" căruia „zîmbindu-i soarta", i-a fost dat să nimerească într-o țară civilizată. De aceea amatorii de senzații erau cel mai mult preocupați de menu-ul care va fi servit în cadrul prînzului festiv și care ar fi trebuit să corespundă cît-că gusturilor „barbarilor" concetățeni ai lui Norki.

Trîntorii bogați din Clubul de călătorii și expediții s-au decis să pregătească pentru Norki „delicatese" cum ar fi: piure de furnici, termite prăjite și ragu de ren, marinată dintr-o specie de viermi care trăiesc în America centrală, carne de morsă, adusă tocmai din Antarctica.

Rămîne o taină cum de a devenit dintr-odată renul și morsa mîncărurile naționale ale locuitorilor din Himalaia care locuiesc, cum arată geografia, la mii de kilometri de mările Arcticei. Un lucru este clar, rasiștii americani au pregătit un prînz cu intenția de a-l prezenta ca pe o acțiune „culturală" în care „civilizații" domni americani stau la masă cu un „sălbatic" și se distrează cu acest spectacol neobișnuit. O intenție „demnă" de autorii ei.

Ghicind însă intențiile organizatorilor „recepției", Norki a refuzat cu hotărîre să vină în S.U.A. Astfel, încercarea de a-și bate joc de îndrăznețul alpinist s-a prăbușit cu zgomot.

In preajma campionatului mondial de fotbal

ECHIPA URUGUAYULUI SE ACLIMATIZEAZĂ GREU IN EUROPA...

A produs senzație în rîndul iubitorilor de fotbal știrea anunțînd că duminica trecută la Madrid echipa Uruguayului, campioana mondială, a pierdut net (0—2) în fața unei formații de club din campionatul spaniol. Aceasta este cu atît mai surprinzător, cu cît echipa reprezentativă a Spaniei nu s-a calificat în optimile de finală ale campionatului mondial care începe peste două săptămîni în Elveția.

Intr-adevăr primele apariții pe terenurile de fotbal din Europa ale campionilor mondiali nu reflectă valoarea pe care ar trebui s-o aibă deținătorii titlului suprem în această disciplină. După cum se știe în primul meci susținut pe continent uruguayenii au obținut un 3—3 cu reprezentativa Elveției, țară într-adevăr cu tradiție în fotbal dar care în momentul de față nu poate emite pretenții prea mari în lupta care va începe pentru cucerirea Cupei Mondiale. La Lausanne, fotbaliștii veniți de peste ocean n-au făcut măcar un joc satisfăcător. E drept că un penalti nejust acordat elvețienilor de către arbitrul olandez Leo Horne (același care a condus meciul R. P. Ungară — Anglia de la Londra) a iritat peste măsură pe sudamericani. Ei au început să joace nervos și foarte dur. Elvețienii au arătat că și ei se pot acomoda „specificului latin" și ca rezultat spectatorii au fost nevoiți să asiste la scene de-a dreptul penibile, interpretate de deținătorii titlului mondial și de organizatorii actualei ediții a campionatului lumii. Uruguayenii au terminat jocul în zece oameni, centrul atacant Miguez fiind eliminat de pe teren.

Insuccesul de la Madrid vine să întărească impresia că echipa Uruguayului nu este încă în formă, cel puțin în aceea în care a cîștigat cu patru ani în urmă campionatul lumii. Atunci, după cum se știe, în meciul final, ei au învins la Rio de Janeiro, echipa Braziliei cu scorul de 2—1.

De altfel, cu tot „startul" slab, surprinzător de slab, luat în Europa, Uruguayul are totuși un fotbal de clasă ridicată, un palmares remarcabil.

In epoca imediat următoare primului război mondial, uruguayenii s-au impus cu autoritate în fotbalul internațional. Ei au fost campioni olimpici în 1924 și 1928 și au cîștigat prima ediție a Cupei Mondiale în 1930 la Montevideo. După 20 ani, ei au repetat performanța de atunci.

E drept, însă, cu excepția victoriei din 1950, ultimele rezultate nu arată aceeași strălucire a fotbalului uruguayan. Iată aci lista rezultatelor obținute de uruguayeni în campionatul Americii latine, de anul trecut: cu Bolivia 2—0; cu Chile 2—3; cu Paraguay 2—2; cu Brazilia 0—1; cu Equador 6—0 și Peru 3—0. Anul trecut Uruguay a învins Anglia cu 2—1 la Montevideo, iar în acest sezon a pierdut un joc cu Paraguay (1—4) și a terminat apoi la egalitate (1—1) cu aceeași echipă. La înfrîngerea suferită în fața echipei Paraguay a asistat și un cronicar sportiv sovietic, care, deși nu este specialist în fotbal (ci se intitulează singur „iubitor de fotbal"), a scris în ziarul „Sovietchi sport" comentarii foarte interesante asupra acestui meci. Este vorba de cunoscutul mare maestru de șah, Alexandr Kotov.

„Stilul de joc al fotbaliștilor sudamericani, — scrie Kotov — se deosebește simțitor de cel european. In primul rînd, te impresionează tehnica individuală deosebit de ridicată a jucătorilor. Este neîndoios că ei acordă un loc foarte însemnat în antrenamentul lor exercițiilor individuale de control al balonului.

Tehnica înaltă ajută fotbaliștilor sudamericani să conducă cu ușurință balonul. Ei efectuează aceasta atît de ușor și artistic, încît ai impresia că au legată mingea de picior... Nu mai puțin bine execută ei opririle mingilor înalte, trecînd imediat în cursă cu balonul.

Uruguayenii au un fel special de a efectua pasele. Lovitura de picior în asemenea ocazii se face deosebit de „moale". Prin aceasta pasele devin foarte precise. Ceea ce m-a impresionat, de asemenea, este că portarul nu uzează aproape nici odată de degajări de la poartă, ci trimite mingea direct unui coechipier din apărare pentru ca aceasta să o paseze mai departe. Astfel atacurile lor pornesc chiar de la poartă, ca la hochei! Majoritatea paselor se fac pe jos.

Precizia cu care joacă sudamericanii este clar ilustrată de amănuntul că la jocurile pe care le-am urmărit au intervenit foarte puține mingi în aut.

Se joacă într-un tempo foarte iute, care nu scade nici la sfîrșitul jocului. Deosebit de energic joacă uruguayenii și paraguayenii în atac. Cînd mingea este la poarta adversă, aproape regulat, toți cei cinci atacanți se află în careu.

După joc, uruguayenii ne-au explicat că naționala lor a pierdut fiindcă a fost numai de puțin timp constituită pentru campionatul mondial și n-a făcut antrenamente comune. Această explicație este relativă, deoarece după părerea generală echipa Paraguayului a arătat o clasă ridicată de joc".

Să completăm aceste cîteva citate din articolul lui Kotov cu amănunte despre tactica de joc a uruguayenilor. In apărare ei aplică formula „M"-ului, folosind însă ca stoper un fundaș (jucătorul cu nr. 2), iar pe margine doi mijlocași (nr. 4 și 6). In atac, este foarte interesant de remarcat că centrul înaintaș joacă foarte retras, cei mai avansați fiind jucătorii de pe extremă.

Echipa cu care se prezintă Uruguayul la campionatul mondial este alcătuită pe scheletul formației campioane Penarol. Din aceasta fac parte renumiții Andrade (mijlocaș dreapta), J. Abbadie (extrem dreapta), Miguez (centru înaintaș), Maspoli (portar). Toți aceștia au făcut parte din echipa din 1950, ca și Tejera, Varela, Schiaffino și Perez. Numele sînt într-adevăr foarte sonore...

Actualmente, echipa Uruguayului susține jocuri pregătitoare în Europa. După cum au anunțat conducătorii tehnici ai echipei campioane mondiale, aceste jocuri au scopul de a acomoda pe jucătorii sudamericani cu condițiile de climă și... ambianță sportivă din Europa. Uruguayenii n-au însă intenția să se acomodeze cu alimentația europeană, pentru că au avut grijă să-și aducă propriul bucătar de acasă... Amănunt pitoresc, printre atîtea altele.

In programul lor de aclimatizare, uruguayenii au prevăzut încă un joc cu echipa regiunii Saar. Va coincide acesta cu prima victorie uruguayenă pe „bătrînul" continent?

V. RADU
J. OCHSENFELD